

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB26 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB26 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 41.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb26-txt-shoot-n26.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB26:26

#

Den største menneskelige Grusomhed - den guddommelige Kjerlighed.

Den største menneskelige Grusomhed - rædsommere end hvad nogensinde den rædsomste Tyran har udtænkt eller øvet - er den, som vi Alle øve, hele Slægten øver, den, at naar En er ulykkelig er lidende i stor Forstand (langvarigt og forfærdeligt) saa sikkre vi os (o, msklige Medlidenhed!) vi sikkre os mod ham, ved at udfinde, at det er han[s] egen Skyld, eller at det er for hans Synders Skyld. Her ligger Job; det er egl. det, der oprører ham allermeest, at hans Venner ville forklare hans Lidelse som Skyld. See, i den Grad elske vi Msker at nyde Livet, i den Grad, at de Ulykkelige de Elendige, hvis Lidelser ville forstyrre os Livslysten og give os et andet Indtryk af Gud end at han er Lykken, dem sikkre vi os saa mod ved at sige: de[t] er deres Skyld, og saa fryde vi os ved Livet og fryde os i den Indbildning, at vi har Gud paa vor Side.

Saa kommer Xstd. Dens Sætning er: det at lide, at være ulykkelig, just det er Kjendet paa at Gud elsker Dig - og hvad Under vel, Gud er jo Kjerlighed. Skulde da ikke Kjerligheden især elske de Lidende. Men dette maa nu ikke misforstaaes, som fik saa Gud travlt med at tage Lidelsen bort, nei, Lidelsen bliver, men Xstdom er: det at lide er Kjendet paa Guds-Forholdet.

Og alene denne ene Sætning er nok for at reise Forfølgelsen mod Xstd. Thi hele den mægtige Verdslighed vil ikke blot have de jordiske Goder, men vil tillige have Besiddelsen raffineret derved, at det skal være Kjendet paa Fromhed og paa Guds Forholdet.

[a] Hvor rystende er ikke den ordknappe Sandhed, hvormed Seneca (de ira 3^{die} Bog cap. 17) fortæller om den Grusomhed, hvormed Lysimachus havde ladet sin Ven Telesphorus fra Rhodus sønderlemme, skjære Næse og Øre af ham, derpaa længe føre ham i et Buur som et vildt Dyr, og da han saa var blevet aldeles ukjendelig, ogsaa fordi man lod al Ureenlighed blive i Buret hos ham, og han i det lille Rum ikke kunde reise sig op eller bruge Arm eller Been, saa - nu kommer det! - saa tabte ogsaa Medlidenheden sig med ham. See her er det. Bliv ret ulykkelig - saa ophører Medlidenheden - paa rette Sted formodentlig!